

785—796 contemnis, et nocere cupis, cui prodesse^a fas esse negare non poteris, nisi paternum nomen et magistrale^b de pectoris tui arcano vel oris eloquio delere velis; quod impium esse nemo est qui nesciat, qui beneficia caritatis inter nos umquam agnovit, tamen eo protegente, pro cuius amore haec tam suppliciter deosco, credo nocere non poteris. Absalon patrem suum regno expulit, sed se ipsum vita privavit; et quod illa dissensio carnaliter perpessa est, timeamus, ne nos spiritaliter patiamur, si ad caritatem Christi 1. Cor. 13, 4. non revertamur. Caritas patiens est ad sufferendum, benigna ad prestandum; non agit perperam, id est non superquaerit fratrem suum in negotio; omnia sperat, omnia credit. Quae meliora sunt sperare debemus et optima credere.

Utinam haec cartula in locum me apud te remittat pristinum; et si hoc perficere non valeat, vel excusatum habeat apud iudicem meum; quia feci quod potui, si optinere non valuissem quod voluissem. Possum, possum, credo, per eum, qui inspiravit pectusculum meum, ut peterem quod pium putavi. Inspiret^c etiam pectus tuum, ut concedas quod deposceris. Conditio vero pacis non puer sit pater dissensionis, sed puer pater futuri saeculi, de quo dictum est: 'Ecce puer meus, quem elegi, electus meus, in quo bene conplacuit animae meae': ut digni habeamur inter eos numerari, et esse Isai. 9, 6. Matth. 12, 18. pueros, de quibus antea ille per prophetam predixit: 'Ecce ego et pueri mei, quos dedit mihi Deus'.

59.

Alcvinus ob Arnonis episcopi Salisburgensis adventum frustra expectatum dolet, pro muneribus acceptis gratias agit. 785—796. 20

Codd. S 1 fol. 144—145' (S 1 fol. 53'—57').*

Edd. M 17, F 88, J 151. — Migne col. 318.

DULCISSIMAE DILECTIONIS PATRI AQUILAE ANTISTITI TRANSMARINUS CIGNUS IN SANCTAE CARITATIS PENNIS PERPETUAM SALUTEM.

Spectavi, speravi, obtabam: et ecce quem spectavi, non venit: et quem speravi, non consideravi: quem obtabam, non accipiebam. Frustrata est expectatio, evacuata est spes. Et utinam pro spe esset praesentia, nunc esset plenum gaudium. Sed, pro dolor, pro expectata laetitia tristitia inopinata subrepsit. Infelicitas mea viam nobis obstruxit veniendi et mihi hilaritatem abstulit gaudendi.

Quid facies modo mens caritate vulnerata¹? estne aliquod solacium, quod^a tantum vulnus vel aliquod refocilare^b valeat? An spem quasi falsum omnino a te repellis consolatorem? An inter tenebras tuae miseriae, quasi scintillam cuiusdam ardentis flammae, iterum tibi illam adsumis^c? Ecce flamma caritatis totum inardescit pectus, cui si spes collega^d accessit, feliciter ardet, si veraciter illi evenit quod optat. Bona est enim spes in absentia; sed melior est amor in praesentia. Nam spes nostra quasi 35
Cf. Hebr. 6, 19. ancora ad caelestis nos trahit^e patriae soliditatem: sed tunc erit perfecta felicitas, Cf. 1. Cor. 13, 12. cum plena erit visio veri amoris, et videbitur Deus in gloria sua, qui nunc amatur in pectore nostro. Sed huius exilii peregrinatio patienter feratur, donec optata beatissimae patriae veniat praesentia. Patientia nobis necessaria est, sive in expectatione speratae beatitudinis, sive in absentia amicorum carissimorum. Habeamus semper 40
Hebr. 10, 36. hodie in caritate; in spe vero crastinum desiderium, ut veniat quod hodie amatur.

^a) prodisse S. ^b) magisteriale S. ^c) inspirat S.

59. ^a) qui S 1. ^b) refocilari S 1. ^c) adsumereris S 1. ^d) colliga S 1. ^e) retrahit S 1.

1) Cf. infra ep. 159: vulnerata karitate ego sum.